FDDBs historie

11 personlige beretninger fra tiden omkring FDDBs stiftelse

Indsamlet af Henning Eriksen

Redaktion: Pia Hesse & Gerd Nielsen

Foreningen Danske DøvBlinde

2014

Indholdsfortegnelse

Forord 2
Ove Bejsnap 3
Carsten Husted 6
Ejnar Madsen 11
Kirsten Malmbak 18
Svend Åge Sundgård 23
Ole Mejndor 30
Hans Kristiansen 36
Birgit Larsen 41
Gerd Nielsen 49
Ella Schäffer 53
Bjarne Hvidsten 56

Forsidefoto:

Foto fra det første sommerstævne for døvblinde, som blev holdt i 1963 i Nyborg – mange år før FDDB blev stiftet.

Forord

af Bjarne Hvidsten, konstitueret formand

Det er 27 år siden, Foreningen Danske DøvBlinde (FDDB) blev stiftet. I dag ser vi det som en selvfølge, at vi døvblinde har vores egen forening og høres i politiske sager på lige fod med andre handicaporganisationer.

I 1987 var stiftelsen af en døvblindeforening et stort skridt, som blev båret igennem af et par døvblinde pionerer og en lille håndfuld fagfolk, der brændte for døvblindesagen.

Vi har samlet 11 personlige beretninger fra tiden omkring FDDBs begyndelse. Sammen danner beretningerne en historisk mosaik, der viser et samlet billede af tiden og af de personer, der var til stede ved stiftelsen eller på anden vis bidrog til foreningens tilblivelse.

Bogen er blevet til takket være FDDB-medlem Henning Eriksen, der har stor erfaring med indsamling af historiske data. Ved hjælp af diktafon og renskrivning af mange timers samtale med interviewpersonerne har han gjort tiden omkring stiftelsen levende i form af disse 11 personlige beretninger.

Tak til Henning Eriksen for det store arbejde – og god læselyst!

Ove Bejsnap

Født i 1951. Død i 2010.
Formand og medlem af hovedbestyrelsen i FDDB 1987 – 2003.
Beretningen er et uddrag fra portrætudsendelsen "Bag facaden", der blev vist i tv i 1999.

"Jeg fik interesse for døvblindesagen, fordi begge mine forældre var døvblinde. Derfor var det meget naturligt for mig at arbejde aktivt for døvblindesagen.

Jeg blev født i 1951. Når jeg husker tilbage, havde jeg en dejlig opvækst med en masse kærlighed i familien. Det var dejligt at være sammen med mine forældre, men vi boede langt ude på landet i en by, der hed Holsted. Der var ikke nogen skole til mig, for jeg var døv. Så jeg blev flyttet til Fredericia-skolen, og det var kun i sommerferier og andre ferier, jeg var tilbage hos mine forældre.

Mit hjertebarn var i mange år Fredericia Døveforening, men der var også så mange sager inden for døvblindesagen, som der ikke blev taget hånd om. Derfor blev FDDB stiftet i 1987.

FDDBs hovedformål er at bryde isolationen, og det kan man fx gøre ved hjælp af kontaktpersoner. 3 - 4 år efter at jeg blev døvblind, blev det indskrevet i lovgivningen, at døvblinde har ret til kontaktperson og dermed kan komme ud og handle, besøge familien og andre ting og dermed bryde isolationen. Hurra for det.

Jeg vil simpelthen ikke acceptere at være undertrykt. Jeg synes, vi alle har den samme værdi. Jeg er et menneske ligesom alle andre. Først vil jeg gerne forhandle, men så banker jeg altså i bordet, og hvis det ikke hjælper, så demonstrerer jeg gerne.

Jeg havde en god opvækst, men min undervisning var ikke særlig god. Jeg havde ikke noget i min skoletaske, og lærerne var meget dårlige til at kommunikere på tegnsprog. De var faktisk rigtig dårlige til det. Tasken var kun med til pynt og til at have madpakken i, for der var ikke meget undervisning.

Det var hårdt, da mit syn blev dårligere, og jeg oplevede da også en krise, for tidligere havde jeg kunnet følge med i nyheder og tv-avisen, men det måtte jeg vinke farvel til. TV måtte jeg undvære. Der var mange oplevelser, jeg nu måtte undvære. Samtidig måtte jeg lære mig at læse punktskrift. Det var svært.

Der opstod mange situationer, hvor jeg kom i krise, og mange kampe. Jeg tabte. Jeg mistede også hjem og hus på det

tidspunkt. Jeg følte mig meget isoleret. Men heldigvis var der mange døvblinde og andre venner, der støttede mig og hjalp mig igennem nedturen. Jeg tror, det tog 5 år, før jeg var tilbage igen og var blevet mig selv.

Mange siger, at jeg altid har været meget god til at komme med gode idéer. De siger også, at jeg ikke er bange for at sige min mening.

Det vigtigste for mig som døvblind, er at folk fortæller mig, hvad der sker, og at jeg kan få lov til at røre ved ting.
Min hånd er vigtig – alt sker igennem min hånd. ”

Carsten Husted

Født 1950.
Næstformand og medlem af hovedbestyrelsen i FDDB 1987 – 1995.
Modtager af FDDBs jubilæumspris ved 25-års jubilæet i 2012. Beretningen er fra Carstens tale ved jubilæet.

"Når jeg sidder og tænker på Ove, så kikker jeg op i himlen og ser Ove sidde der med sine forældre og Albert Palmby, og de kikker ned på os. Alle taler tegnsprog, og de vil gerne høre historien om FDDB og Ove.

Ove, jeg ved du er født i Holsted. Vi mødte hinanden på Nyborg-skolen, da vi var meget unge. Jeg kan huske, der var forskel på din og min familie, for mine forældre var hørende, og dine var døve. Dine forældre blev også senere blinde.

Frem til 80'erne vidste vi meget lidt om døvblinde, men vi kom begge to på et kursus på Castberggård vedrørende almindelig voksen pædagogisk grunduddannelse og hensyntagende undervisning. Der fik vi viden om døvblindhed. Ove var vidende om, at han var svagsynet. Jeg tænkte ikke på det.

Jeg fandt først ud af det, da jeg skulle have kørekort og kørelæreren sagde, at det kunne jeg ikke få på grund af mit syn.

Dengang var Ove en stor hjælp for mig. Jeg deltog i landsmødet i København og boede hos Ove og hans forældre. Om aftenen fortalte Oves far mig om de problemer, han havde med synet, og først der gik det op for mig, at det var lige sådan jeg havde det. Faktisk blev jeg drillet på Nyborgskolen, med at jeg ikke kunne se, men da jeg havde haft den snak med Oves far, kunne jeg stolt sige: Jeg ved godt, jeg har synsproblemer. Da jeg havde erkendt det, holdt de faktisk op med at drille.

I 1977 kom Ove og jeg ind i døvblindeudvalget under Center for Døve, hvor Karvig Rasmussen var formand og Svend Åge Sundgård var sekretær. Efter et par år trak både Ove og jeg os. Vi foreslog, at Torben Hansen skulle gå ind i udvalget.

I april 1982 fik Ove den ide at oprette provinsklubben Vest.

I 1984 foreslog Hans Kristiansen, at jeg skulle undervise på senblinde-kurset i Hobro. Jeg skulle undervise i håndalfabetet og nogle få naturlige tegn. På disse kurser så jeg, at der var en del blinde, der også havde høreproblemer. Ove og jeg snakkede om det, og jeg tror, det var i 1986, at vi blev enige om at lave en forening for døvblinde. Karvig Rasmussen og Svend Aage Sundgård ville godt hjælpe os med alle paragrafferne, og hvad der nu hører med, når man stifter en forening.
På landsmødet i 1987, som var på Unges Hjem højskole i Århus, blev FDDB oprettet.

Det var en stor dag, da FDDB blev født. Ove Bejsnap blev valgt som formand, jeg var næstformand, Erik Sørensen og Henning Rasmusen var repræsentanter, og Sundgård var sekretær.

Jeg tror, det var et halvt års tid forinden, at jeg underviste i Hobro, og Karen Marie Petersen kom fra Dansk Blindesamfund. Jeg bad kursuslederen Eckmann om at snakke med hende privat. Det fik han arrangeret, og så tænker du måske, hvordan kunne vi tale sammen? Det gik nu uden problemer, for Karen Marie havde en skrivemaskine med, og via den kunne vi snakke uden problemer. Jeg fortalte, at vi ville oprette FDDB og ville høre, om de ville være med som en slags beskytter. Det ville de gerne. Dagen efter spurgte Albert Palmby, hvad vi havde snakket om, og da jeg fortalte det, støttede han fuldt op om ideen.

Der gik et lille års tid, og der skete ikke så meget i foreningen, men en dag da Ove og jeg sad og snakkede, blev vi enige om, at der skulle ske noget. På omtrent samme tid sad Hans Kristiansen i Århus på Hjælpemiddel-instituttet og læste avis sammen med Torben Hansen.

Ove og jeg var enige om, at foreningens formål var at bryde døvblindes isolation. Torben udtrykte ønske om at møde andre, og Hans inviterede så mig, Carsten Thorup og Albert Palmby. Senere kom Kirsten Malmbak og flere til. Vi mødtes nogle gange og udvekslede erfaringer, så Albert syntes, vi skulle hedde en erfagruppe.

Det var dengang, der væltede en silo i Århus Havn, og der løb gift ud i drikkevandet. Det betød, at man ikke måtte drikke vandet. Det stod på tv og i avisen. Politiet kørte rundt med megafoner, og alle fik besked, bortset fra en døvblind. Heldigvis var der en døv, der havde set det på tv og skyndte sig at tage kontakt til naboen til den døvblinde, sådan at han ikke drak vandet. Det gjorde så, at vi i erfagruppen kom til at snakke om, at det jo ikke var nemt at få den type informationer, når man er døvblind.

Jeg havde hørt, at man i Sverige kunne ringe via en punkt-telefon. Det fortalte jeg de andre, og Albert nedsatte med det samme et teknikudvalg til at se på sagen. Albert, Hans og Henning Petersen fra Jysk Telefon gik i gang. Det tog et par år, og vi fik gang i seks brugere, der skulle prøvekøre forskellige typer teksttelefoner for døvblinde.

Så gik vi ellers i gang, og FDDB søgte penge til at få nogle til at undervise. Det blev Albert Palmby, Birgit Larsen, Dorte Eriksen, Torben Hansen, Gerd Nielsen og mig. Efter et par år oplevede instruktørerne ofte, at døvblinde havde brug for at tale frem for at blive undervist, og jeg kom til at tænkte på, at Dansk Blindesamfund jo havde omsorgskonsulenter, og at vi i FDDB ikke havde nogen. Vi fik oprettet noget tilsvarende, og i dag er det FDDB-rådgivere, der udfører den funktion.

I 1995 blev der lavet et tillidsmandskursus for 9 talebrugere og 9 tegnsprogsbrugere. I 1997 var der kursus for aktivitets-konsulenter. De begyndte at besøge folk, og der blev oprettet erfagrupper flere steder. I 2005 blev der uddannet informatører, som tager ud på forskellige steder og informerer om døvblindhed.

I dag er FDDB jo en velorganiseret forening, der arbejder for brugernes ve og vel. Der bliver lavet mange forskellige kurser, som tilgodeser behovene hos brugerne. I dag har FDDB også en internetshop, det var jo helt utænkeligt tilbage i 1987.

I dag er FDDB en professionel organisation, som jeg er stolt af at have været med til at starte. Når jeg tænker på dengang vi startede FDDB og frem til i dag, så ser jeg for mig, at FDDB er blevet til en professor, sådan en med firkantet hat og kvist på den ene side.

Så nu kikker jeg op til dig, Ove, og spørger om du er tilfreds? Jeg synes, det er gode minder. ”

Ejnar Madsen

Født 1927.
Danmarks første konsulent for døvblinde 1957 – 1989.
Udnævnt til æresmedlem af FDDB ved 25-års jubilæet i 2012.

”Hvordan gik det til, at jeg blev ansat som konsulent for døvblinde? Ja, det synes jeg jo selv, er en fantastisk historie - eller måske bare lidt usædvanligt, men jeg skal forsøge at fortælle den så kort som muligt.

Historien begynder faktisk på Soldaterhjemmet i Aarhus i 1949. En uges tid før hjemsendelsen sidder vi 5 - 6 gamle gutter på vores tilflugtssted Soldaterhjemmet og sludrer. Enhver der har været soldat ved, at når hjemsendelsen nærmer sig, opstår altid spørgsmålet: Hvad skal du bagefter?
Jeg holdt mig tilbage, var måske en smule flov, for jeg vidste ikke, hvad jeg skulle eller ville, men da spørgsmålet var besvaret rækken rundt, kom det jo også til mig, og jeg svarede: Jeg er født og opvokset ved landbruget, men har ikke den store lyst… Længere kom jeg ikke, for bag os stod en person, jeg ikke havde bemærket. Han svarede: Han skal til at være diakon.

Den tanke havde aldrig været i mit hoved. Jeg vidste ikke, hvad en diakon var for en størrelse. Personen, der svarede for mig,

var diakon-elev fra Diakonskolen i Aarhus og nu assistent på Soldaterhjemmet.

Diakonelevens forslag fulgte åbenbart med mig hjem, for senere sendte jeg brev til specialhospitalet Filadelfia i Dianalund om muligheden for at komme der som medhjælper. 1. november 1949 rejste jeg til Dianalund.

Tre år senere var uddannelsen slut. Umiddelbart herefter fik jeg tilbudt arbejde på hospitalsskibet "Jutlandia" under Korea-krigen. Skibet lå på det tidspunkt for anker i Japan.
Jeg takkede ja, og sammen med en kammerat gik turen nu via propelfly til Japan. Det blev mit livs store oplevelse. Det tog næsten to døgn, før vi var i Japan med mange landinger, da flyet jo skulle fyldes op med benzin. Disse landinger var fantastiske, for alt var nyt, hver gang vi var nede.
Luften, menneskene, naturen, alt var nyt og anderledes.

Efter hjemkomsten arbejdede jeg nogle år under Børne-forsorgen, til jeg i 1956 søgte tilbage til Filadelfia. Her fik jeg en dag i 1957 besøg af Svend Aage Sundgaard (vi kendte hinanden dels fra Tommerup Højskole og senere fra diakonuddannelsen. Svend Aage blev færdiguddannet to år før mig).

Svend Aage spurgte mig, om det ikke var noget at arbejde for døvblinde. Mit svar var et kort nej, da jeg aldrig før havde mødt hverken en døv eller en blind person. Men Svend Aage opgav

ikke så let, og da han spurgte tredje gang, fik det mig til at tænke: Jeg ved jo ikke, hvad det er, jeg siger nej til.
Det betød, at Aase og jeg fik en indbydelse til at overvære et sommerstævne for døvblinde på Døveskolen i Nyborg.
Så var terningerne kastet, og jeg søgte og fik den stilling, som konsulent for døvblinde, Hjemmet for Døve, havde annonceret ledig.

Efter formalia med ansættelse blev det aftalt, at jeg skulle være på Wesselsmindevej de første tre måneder. Anna Margrethe og Svend Aage var år tidligere blevet ansat som lederpar, så det blev Svend Aages opgave at lære mig håndalfabetet, tegnsprog, mund-håndsystem samt det at skrive og læse punktskrift.
Det var noget af en mundfuld på tre måneder.

Omsorgen for døvblinde var startet et par år tidligere, idet hjemmet på Wesselsmindevej tidligere havde tilhørt Dansk Blindesamfund og derfor var beboet af primært blinde.
Hjemmet blev nu overtaget af Institutionen for Døve, der var flyttet fra Løngangsstræde inde midt i København og ud til Gladsaxe Kommune, hvor der var bygget en helt ny institution, hvorunder Hjemmet på Wesselsmindevej hørte, og som nu blev beboet af primært døve, faktisk alle med øjenlidelsen Retinitis Pigmentosa. En sygdom, hvor synsfeltet snævrer mere og mere, så det til sidst skaber blindhed.

Vi er nu fremme ved det tidspunkt, hvor samfundet som sådan fik øje på de personer og problemer, der skabte døvblindhed.

Det var jo noget helt specielt. Man kendte nok til enkelte personer, der havde disse problemer, men der var ingen forsorg. Der var ingen til at hjælpe dem med deres problemer.

Alt skulle nytænkes: Hvordan skulle de hjælpes, hvad var behovet, og hvad skulle de hjælpes med?
Allerførst måtte man finde ud af omfanget.
Hvor mange var de, og hvor boede de?
Min forgænger, Risbjerg Thomsen, var faktisk ansat hos Dansk Blindesamfund for at opspore primært blinde med tillægs-problemer, og det var i den forbindelse, han fandt ud af, at der var en større gruppe primært døve med synsproblemer, før han blev syg og måtte tage sin afsked.

Efter de tre måneders undervisning stod jeg en dag uden for en dør, hvor der stod Tove og Nis Chr. på skiltet. Jeg vidste, at når jeg trykkede på en knap, ville der lyse en eller flere lamper inde i stuen. Naturligvis var jeg nervøs, for jeg kendte mine egne mangler i det at forstå og bruge tegnsproget, men jeg måtte jo trykke på knappen. Ud kom to personer, begge født døve med Retinitis Pigmentosa, men deres venlighed og forståelse bortvejrede al nervøsitet. Det var mit første hjemmebesøg hos døvblinde. Det blev til 24 oplevelsesrige år – mine bedste 24 år på arbejdsmarkedet.

Som før nævnt var det Institutionen for Døve med forsorgsleder Karvig Rasmussen i spidsen, der stod for organiseringen af omsorgsarbejdet. Og det startede med, at man oprettede en

bestyrelse bestående af døvblinde, Karvig Rasmussen, Svend Aage Sundgaard og mig.

Det var i 1958. Herefter gik arbejdet stille og roligt videre. Det, der lå først for, var en udbygning af besøgsarbejdet. I den forbindelse havde jeg stor hjælp fra Døvepræsterne i København, Fredericia, Aarhus og Aalborg, men også kontorerne for døve var en stor hjælp for at finde frem til de personer, som havde behov for hjælp.

Flere arbejdsopgaver meldte sig hurtigt. I flæng kan jeg nævne: Aftenskolen, sommerstævner, nordiske stævner og sammenkomster, redaktion af FDDBs Medlemsblad, der meget hurtigt udkom i to versioner, en storskrift- og en punktudgave. Nævnes skal også vore fester i Brohusgade i Døveforeningens lokaler. Vi var flittige brugere, så det blev til mange gode og hyggelige fester. Der var også udlandsrejser. Den første var allerede i 1967, en bustur til Cohem i Tyskland med bl.a. sejltur på Rhinen og flere andre gode oplevelser. Denne rejse blev efterfulgt af rigtig mange i de følgende år.

Alle disse rejser, sommerstævner og fælles arrangementer kunne vi ikke have gennemført uden den fantastiske hjælp vi fik fra døve medborgere. Deres indsats, deres dygtighed, deres parathed til at hjælpe os med tolkning og ledsagelse af døvblinde var årsagen til, at vi kunne arrangere både det ene og det andet fællesarrangement uden brug af den store tegnebog.

Dengang og i flere år frem arbejdede vi med et budget på under 200.000 kr.
I dag tales der meget om frivillighed. Døves hjælp til døvblinde dengang var en helt enestående indsats, som de fortjener stor ære for.

Omkring 1975 fremstillede en dansk fabrik det første tekniske hjælpemiddel til døvblinde, en samtalemaskine.
Samtalemaskinen lignede en almindelig skrivemaskine med tastatur, men bag på maskinen var der et hul. Når man på maskinen tastede et E, kom der på punkt et E op af hullet.
Det lyder måske ikke af så meget, men i virkeligheden var det noget af en sensation, for nu kunne hjemmehjælperen, der ikke havde kendskab til kommunikation med døvblinde pludselig føre en samtale med personen, hvis bare denne kunne punktskrift, og det kunne næsten alle døvblinde.
Danmarks Radio fremstillede dengang en film om samtale-maskinen og dens brug. Det var et stort fremskridt - vel et af de allerførste.

At være blind og døv er et tungt åg. Jeg har af og til hørt: "Jeg har ingen talt med i to uger".
Kan jeg og du forestille os, hvordan det vil virke ondt i ens psyke?
Døvblinde kan lære os, der har alle sanserne, rigtig meget. Derfor er jeg så imponeret af deres kunnen til at klare sig.

I 1987/88 blev der på foranledning af Socialministeriet indkaldt til møde vedrørende behovet for flere døvblindekonsulenter. Det blev til flere møder, som endte i følgende konklusion: Der er her og nu behov for minimum fire konsulenter. Desværre skete der i min tid intet på dette område. Jeg tog min afsked i slutningen af 1989.

Min artikel "Farvel og Tak" til døvblinde står at læse i FDDBs Medlemsblad nr. 3 - 1990.

Historien her er historien, som jeg husker den. Den gør ingen krav på at være fuldgyldig. Der kan sagtens være ting og begivenheder, jeg har glemt eller givet en for kort omtale, men det håber jeg på, at andres beretninger kan rette op på. ”

Kirsten Malmbak

Født 1947.
Formand i FDDB 2011 – 2013.
Næstformand i FDDB 2003 – 2011.
Hovedbestyrelsesmedlem 1990 – 2013.
Har Usher Syndrom. Er født døv og har nu ca. 10 graders synsfelt. Tegnsprogsbruger.

”Jeg er tegnsprogsbruger, så jeg bruger altid tegnsprogstolke, når jeg taler med hørende, som ikke kan bruge tegnsprog fx ved møder. Men hvis det drejer sig om en meget kort snak, kan jeg skrive sammen med dem, jeg kommunikerer med. Jeg bruger en gang imellem skrivetolk, hvis jeg ikke kan få tegnsprogstolk.

Jeg er altså født døv. Jeg klarede mig godt uden lup i mange år. Jeg begyndte at bruge lup for ca. 10 år siden, hvis der er tale om små bogstaver, jeg skal læse. Men jeg læser ikke almindelige aviser mere. Det sluttede omkring 2008 / 2009. Nu læser jeg aviserne fra internettet ved hjælp af zoom-tekst.

Jeg hørte om FDDB, lige da foreningen blev stiftet, og jeg har været medlem lige siden stiftelsen i 1987.

Jeg gjorde mig ingen specielle overvejelser, før jeg meldte mig ind i FDDB. Jeg var slet ikke i tvivl, om at jeg skulle være medlem. Jeg deltog i det stiftende møde for FDDB i Århus. Jeg var meget stolt af, at døvblinde kunne være med i FDDBs bestyrelse med Ove Bejsnap som formand. Jeg glemmer ikke den store oplevelse det var at se en døvblind blive valgt som formand. Vi var rigtig mange døvblinde til stede både til generalforsamlingen og ved det stiftende møde. Det var en stor oplevelse for mig at være sammen med andre døvblinde.

De fleste der var med på det møde, hvor FDDB blev stiftet, var tegnsprogsbrugere. Vi var omkring 30 døvblinde samt frivillige kontaktpersoner og pårørende. Ca. en fjerdedel var talebrugere. Vores eneste døvblindekonsulent Ejnar Madsen og lederen af hjemmet for døvblinde i Nærum, Svend Åge Sundgård, hjalp os med at gennemføre stiftelsen af FDDB. Derfor blev Ejnar og Svend Åge i 2012 udnævnt til æresmedlemmer af FDDB i forbindelse med 25-års jubilæet.

I 1990 blev jeg valgt ind i FDDBs bestyrelse. I 2003 blev jeg valgt som næstformand, og i 2011 blev jeg valgt som formand, til trods for at jeg måtte blive hjemme fra landsmødet pga. et brækket ben. Deltagerne på Landsmødet kunne se mig på en storskærm hjemmefra.

I FDDB kom jeg i kontakt med ligestillede, især tegnsprogs-brugere, men også talebrugere. Når vi skal tale sammen, er der nødt til at være en tegnsprogstolk til stede, for at der kan

skabes god kommunikation. Jeg har fået mange venner gennem mit medlemskab af FDDB. De fleste venskaber er naturligt nok med andre tegnsprogsbrugere.

FDDB har haft stor betydning for mig. Jeg har arbejdet bl.a. som teaterinstruktør for døvblinde og været medleder af kurser for tegnsprogsbrugere, fx kurser der hed 35 + og motionskurser.
I dag er jeg informatør. Jeg er meget glad for at komme ud og fortælle om FDDB, døvblindhed m.m.
Jeg fortæller bl.a. om kongesanserne. Det er noget, mange ikke har tænkt på. Kongesanserne består af syn og hørelse, idet kongen kan se langt og høre langt, men han kan ikke føle, smage eller lugte langt. Fx kan kongen se røgen af en brand på lang afstand, men han kan ikke lugte røgen. Han kan høre kanonbraget, men ikke føle det. Derfor hedder kongesanserne også fjern-sanserne. Det er dem, vi døvblinde har mistet.
Men vi har de tre resterende sanser i behold:
Følesansen, smagssansen og lugtesansen.

I perioden 2000 – 2010 udgav FDDB orienteringsbladet Føl med. Det var vores informationsblad udadtil, og det udkom 2 - 4 gange om året. Vi måtte stoppe udgivelsen af bladet af økonomiske hensyn, men det udkom igen en enkelt gang i 2012 i forbindelse med jubilæumsåret.

Jeg har haft og har stadig mange frivillige poster i FDDB.
Efter jeg stoppede som formand i 2013, fortsatte jeg som medlem af tolkerådet, som er nedsat af Socialministeriet.

Der sidder jeg sammen med souschef i FDDB, Ilse Bellamy. Jeg er medlem af et nyt ældreudvalg, jeg er informatør og har været klubleder for Klub vest. Jeg stoppede som formand på landsmødet i 2013 efter eget ønske. På det tidspunkt havde jeg været i FDDBs bestyrelse i over 20 år. FDDB har brug for nye kræfter.

Jeg har også været DH-repræsentant for FDDB i Århus-afdelingen, men er også stoppet med det. Jeg har for en del år siden været med i en arbejdsgruppe vedrørende haptisk kommunikation, hvor vi udviklede en video med signaler, og jeg var sammen med Ove Bejsnap medlem af en arbejdsgruppe, der arbejdede med Det sociale Tolkeprojekt i forbindelse med Det sociale Tolkeprojekts delprojekter fx taktil tolkning. Jeg var også med i arbejdsgruppen vedr. en stor historisk udstilling i forbindelse med FDDBs 25-års jubilæum sammen med Pia Hesse, der er kommunikationsmedarbejder på FDDB.

Jeg har også deltaget i EDBU - Europæisk Døvblindeunions konference og generalforsamling i 2008 i Kroatien sammen med to tegnsprogstolke.

Jeg deltog også et par gang i den nordiske samarbejdskomite for døvblinde - DBNSK - i Sverige, Finland og her i Danmark, hvor FDDB var vært. Det var i København i jubilæumsåret 2012. Mit arbejde som næstformand var noget lettere end mit job som formand. Jeg fik i gennemsnit 20 - 30 mails hver eneste arbejdsdag. Der var utrolig meget læsestof, især som medlem

af FDDBs forretningsudvalg er der meget skriftlig information, man skal læse. Hvis formanden er talebruger, kan mange ting klares via telefon, men når man som tegnsprogsbruger kun kommunikerer via mail på afstand, bliver det til mange mails hver dag. Ja, det gør en stor forskel, om formanden er talebruger eller tegnsprogsbruger.

Min største og dejligste post var som teaterinstruktør, hvor jeg lavede tre store teaterforestillinger:
"Vi kan huske så meget", 1992, som bl.a. handlede om EF-valget, EM i fodbold og den store kongelige fest.
”Louis Braille”, 1997, en forestilling om Louis Brailles livshistorie i forbindelse med Blindebibliotekets jubilæum. Vi valgte at lave et stykke om Louis Braille, fordi han opfandt punktskriften. Det blev bl.a. spillet på en international konference for bibliotekarer i Køge.
”Grundloven”, 1999, i forbindelse med Grundlovens 150 års jubilæum.”

Svend Åge Sundgård

Født 1927.
Leder af Døvblindehjemmet i Nærum 1963 – 1988.
Udnævnt til æresmedlem af FDDB ved 25-års jubilæet i 2012.

"Jeg er uddannet diakon i Filadelfia og har bl.a. arbejdet i Bodø i Norge og i Nykøbing S. Jeg blev i 1963 udnævnt til leder af Hjemmet for DøvBlinde i Nærum. Jeg kendte intet til døvblinde, da jeg blev ansat fra 1. marts 1963, og jeg fik en måned til at finde ud af noget om døvblinde. Der boede et ægtepar på hjemmet. Den ene var døv, men kunne se. Den anden var døvblind. De kunne hjælpe mig.

Jeg fik lært tegnsprog, og Grethe Danielsen fra Frelsens Hær lærte mig punktskrift. Hjemmet i Nærum blev oprettet i 1948. Dansk Blindesamfund, Danske Døves Landsforbund og Institutionen for Døve, der dengang hed Hjemmet for Døve, købte Vesselsminde i Nærum. Det var DBS's første solgavehjem.

Forinden var der lavet en undersøgelse for behovet for et hjem for døvblinde. Det viste sig, at 10 personer havde behov for det. Det var DBS, der havde pengene. På hjemmet var der både tegnsprogsbrugere og talebrugere. De havde ikke meget til fælles. Talebrugerne blev i 1962 flyttet til plejehjemmet i Valby.

Risbjerg Thomsen havde været leder af hjemmet, før jeg blev ansat. Da jeg kom til hjemmet var der kun fire beboere. Hjemmet blev fyldt efterhånden med flere beboere, selvom hjemmet i Nærum kun var tænkt som en midlertidig løsning. Bygningerne var ikke velegnede til formålet. Der var trapper overalt. Der var planer om at udbygge hjemmet. Kommunen ville gerne give hele den store grund ved siden af hjemmet, men de måtte ikke bygge for Socialministeriet. Bredegård var blevet udbygget. De fik at vide, at hvis de var utilfredse med forholdene, kunne de flytte derop. Ministeren fik forevist et af hjemmets værelser. Det var lille og usselt og havde været beboerens hjem i 20 år. Ministerens reaktion var blot en bemærkning om, at så kendte beboeren da værelset.

Så tog DBS over. Da Solterrasserne blev bygget, blev der indrettet pladser for døvblinde talebrugere. Frivillige døve påtog sig at uddanne døvblinde beboere på Solterrasserne i at klare sig selv. Det har altid været min opfattelse, at døvblinde skulle være så selvhjulpne som muligt. Man må ikke sætte sig på handicappede. Det kan man let komme til, hvis man gør alting for dem. De skal gøre det selv, de kan.

Forholdene på Nærumhjemmet var ikke tilfredsstillende. De døvblinde beboere var imidlertid så glade for at bo der, at de ikke ville sige noget slemt til journalister, selv om jeg opfordrede dem til at fortælle, at forholdene var dårlige. Fx kom en dame lige fra døveskolen til institutionen.

Først i en alder af 73 år fik hun sin første lejlighed på Sol-terrasserne.

Hjemmet i Nærum blev også brugt til ferieophold for døvblinde, der boede for sig selv. Når de var på hjemmet i Nærum, gik de ind i den daglige drift. Beboerne deltog i det nødvendige arbejde for at holde husholdningen i gang. Hjemmet i Nærum skulle være et hjem ikke en institution.

Døvepræsten i Fredericia lavede aftenskole for døvblinde, og jeg arrangerede weekendlejre for døvblinde i provinsen. Der var bondegårdsferier for 5-6 døvblinde. Deltagerne boede på Fuglsangcentret og tog så ud og besøgte gårdene – både marker, maskiner og dyr. De var også ude at køre på Ebbevejen til Manø og besøgte en gedefarm.

Der blev arrangeret møder med døvblinde. Disse møder blev starten til FDDB. Det første af disse møder fandt allerede sted i 1963. I 1964 blev der nedsat et døvblindeudvalg af døvblinde selv. Dette udvalg bestemte, hvad der skulle ske inden for området. De ansatte forelagde ideer. Da Ove Bejsnap kom ind i udvalget, fremkom han med tanken om, at døvblinde skulle have deres egen forening. Denne tanke vakte modstand visse steder i begyndelsen, men modstanden var ikke massiv.
Det var døvblindeudvalget, der tog kontakt med de andre nordiske døvblindeorganisationer. Der blev holdt nordiske formandsmøder for døvblindeorganisationerne.

Tegnsprog er ikke internationalt, men man kan forstå hinanden og gøre sig forståelig med tegnsprog over for folk fra et andet sprogområde.

Forældrene til døvblindfødte børn dannede deres egen forening. Det førte til diskussioner mellem denne forening og FDDB, da denne forening blev stiftet. Medlemmerne af FDDB syntes, at de burde have ret til navnet døvblind. Diskussionen endte med, at der blev dannet et Døvblinde-forbund som en overbygning på de to foreninger.
Jeg blev sekretær for dette forbund, og FDDBs formand Ove Bejsnap blev formand. Døvblindeforeningens formand blev næstformand.

Da FDDB blev stiftet, blev jeg sekretær for den nye forening. Der var ikke andre ansatte end mig. Før FDDB fik egne lokaler på Theklavej, blev alt arbejdet og møderne holdt i mit hjem. Albert Palmby gjorde et stort stykke arbejde fx med Telefon-projektet, hvor han var primus motor.

I de første vedtægter for FDDB stod der, at der skulle vælges tre seende døve, men formanden skulle være døvblind. Disse bestemmelser var præget af, at det var tegnsprogsbrugerne, der var initiativtagerne i døvblindesagen. Lovene blev ændret efter lidt tid.

Projekt Kontaktperson til døvblinde varede fra 1986 – 1989. På dette tidspunkt havde arbejdet som leder af Døvblinde-hjemmet fået et meget stort omfang. Jeg ønskede derfor, at nye kræfter tog denne opgave op. Jeg ville dog meget gerne arbejde med kontaktperson-projektet. Jeg henvendte mig til DBS' daværende næstformand Karen Marie Pedersen, som erklærede, at hvis jeg ville have dette job, så var det mit. Arbejdet foregik i første omgang i Københavns Amt og i Vejle Amt. Jeg henvendte mig til blindekonsulenterne og fik af dem navne på døvblinde. Derefter besøgte jeg dem. Det skete, at beboerne gik rundt uden ledsager i området. Når de gik alene, fx i Dyrehaven havde de et skilt med, som de kunne vise til folk, hvis de gik vild. På skiltet stod deres navn, adresse og telefon-nummer, og at de var døvblinde, der var gået vild og havde brug for lidt hjælp.

1. oktober 1962 blev hjemmet i Nærum solgt til Institutionen for Døve. Man begyndte at arrangere kurser på hjemmet i Nærum i punktskrift og brug af hjælpemider og særlige kommunikationshjælpemidler. Nogle af kursisterne syntes så godt om hjemmet, at de valgte at flytte ind der. Der kom en aftale i stand med invalideforsikringsretten om, at kursisterne kunne få en kontaktmaskine med sig hjem. Den skulle være med til at bryde isolationen for døvblinde.

Kontaktmaskinen var en lille punktskrivemaskine, hvor den døvblinde i punktskrift kunne læse de tegn, der blev skrevet.

Kursisterne blev også undervist i maskinskrivning. Det gjorde man på den måde, at man satte punkttegnene på tastaturet. De fik også bevilget dem som hjælpemiddel. Der var også talebrugere, der blev undervist på disse kurser.

Der blev arrangeret sommerstævner, som kun var for tegnsprogsbrugere. Første dag var der dans og gudstjeneste med døvepræsten. Der var en udflugt. De første år arrangerede Odense Døveforening en aften for deltagerne. Så var der afslutningsfest. Man prøvede forskellige ting på sommerstævnerne, fx forskellige spil, og der blev arrangeret amatørteater for talebrugere første gang i Hobro i 1968.
På den tid var der to sommerstævner, et for tegnsprogsbrugere og et for talebrugere. Stævnerne varede en uge. Det var vigtigt, at selv de, der var hårdest ramt på sanserne, var med i arrangementerne.

Der var et godt forhold til seende døve. De hjalp også til på Nærumhjemmet. Når der var fest eller sammenkomster, fik hver seende døve en døvblind, de kunne tale med og hjælpe. Man lavede bordplan ved disse lejligheder. På den måde sikrede man sig, at der var i al fald en, den døvblinde kunne tale med.

DDL arrangerede sammenkomster for døvblinde. DBS holdt middage for alle døvblinde, der boede i København.
Forholdet til DBS var fint. Der blev holdt kurser i Hobro.
DBS betalte ofte udgifterne til døvblindearrangementer.

Der blev installeret tekst-tv i Nærum. Jeg pillede sider ud fra tekst-tv og overførte dem til punktskrift og sendte dem ud til døvblinde. 10 - 15 personer fik denne service.
FDDBs medlemsblad, DøvBlindeBladet, kom kun en gang om måneden og var højst på 20 sider.
Døvblindeudvalget arrangerede også udlandsrejser. Første tur gik til Tyskland i bus. På aftenskolen blev turen gennemgået. Denne tur var kun for københavnerne. Næste år var turen så for døvblinde fra provinsen. Jeg har været leder af disse rejser, indtil jeg gik på pension i 1988. Der var altid to rejseledere på disse ture.

Jeg havde et meget fint samarbejde med Ejnar Madsen.
I København startede vi med aftenskole med døvetolke.
De seende døve blev brugt til at hente døvblinde til arrangementerne. Det fik de ikke noget for ud over kørepengene. Kommunerne betalte som regel. Der blev holdt kurser for dem, der gerne ville være kontaktpersoner, og der var en støttegruppe i projektet. Der var et fint samarbejde med blindekonsulenterne. ”

Ole Mejndor

Født 1940.
Formand i FDDB 2003 – 2011.
Næstformand i FDDB 1996 – 2003.
Hovedbestyrelsesmedlem 1996 – 2011.
Lider af den sjældne stofskiftesygdom, Refsums Syndrom, der har gjort ham blind og hørehæmmet.

"Jeg var kredsformand i Dansk Blindesamfund (DBS) i årene før FDDBs stiftelse. I DBS drøftede man organiseringen af en forening for døvblinde og håbede, at døvblinde selv ville tage initiativ til det. De aktive døvblinde fik tilbudt DBS' tillidsmands-uddannelse. Det var den daværende næstformand, K.V. Andersen, der havde med døvblindeområdet at gøre i DBS.

I slutningen af 1980'erne besluttede Dansk Blindesamfund og Danske Døves Landsforbund at starte et projekt for at afdække døvblindes behov for at få kontaktperson i Københavns og Vejles amter. Senere blev det udvidet til at omfatte hele landet. Jeg blev udpeget til at repræsentere DBS i styregruppen. Lederen af projektet var den tidligere forstander på døvblinde-hjemmet i Nærum, Svend Aage Sundgaard. Kommunerne var meget uvidende om, hvem der kunne omfattes af kategorien døvblinde. Efter projektets afslutning lykkedes det at få et afsnit ind i bistandsloven som § 48 stk. 4, hvor der bl.a. står at

kommunalbestyrelsen i fornødent omfang skal sørge for kontaktperson til døvblinde.

I 1995 modtog jeg en telefonopringning fra DBS' daværende formand, Svend Jensen. Han havde besøg af Birgit Larsen, som var hovedbestyrelsesmedlem og sad i forretningsudvalget i FDDB. Hun bad om hjælp til at finde en person, der aktivt kunne tage del i FDDBs voksende antal opgaver. Den daværende næstformand og forretningsfører, Albert Palmby, var afgået ved døden. Eksempelvis skulle der bruges to repræsentanter til at indgå i et udvalg nedsat af amtsråds-foreningen vedrørende døvblinde. Dette udvalg havde til opgave at udarbejde en status og komme med forslag til forbedringer på området. Efter kort betænkningstid sagde jeg ja til at indgå i dette arbejde.

Midt i 1990'erne ansatte vi Henrik H. Ottesen som konsulent. Hans arbejdsopgaver var bl.a. at skrive referater og fungere som rådgiver samt indgå i de kommende projekter. Forretningsudvalget bestod af: Ove Bejsnap, Birgit Larsen og mig.

Jeg blev valgt ind i FDDBs hovedbestyrelse i juni måned 1996. På det første hovedbestyrelsesmøde efter landsmødet konstituerede bestyrelsen sig med Ove Bejsnap som formand og mig som næstformand. I 2003 fratrådte Ove formandsposten i FDDB, idet han blev valgt som formand for den Europæiske Døvblinde Union (EDBU) på den stiftende generalforsamling,

som blev holdt på Fuglsangcentret i Fredericia. Jeg overtog formandsposten indtil førstkommende landsmøde i 2004, hvor jeg blev valgt som formand.

Jeg var med i det forberedende arbejde omkring stiftelsen af EDBU i 2003. EDBU og EBU (Europæiske Døvblinde Union) holder en konference hver fjerde år. Her drøfter man aktuelle emner eksempelvis tilgængelighed og kommunikation.

FDDBs forretningsudvalg arbejdede på at få lavet et tillids-mandskursus i FDDB i 1996. Kurset blev ledet af Henrik Ottesen. Jeg underviste også på kurset i loven om kompenserende undervisning, specialundervisning og gennemgik hvilke opgaver en tillidsmand har. Tillidsmandskurset var et godt kursus. Her fik deltagerne indblik i døvblindeverdenen. Kurset fik økonomisk tilskud fra Socialministeriet. Det var den daværende landsformand for DBS, Svend Jensen, der var medvirkende til at skaffe midlerne.

I starten af 90'erne tog det daværende Københavns Amt initiativ til etablering af et Videnscenter for Døvblindblevne. Senere kom jeg ind i Videnscentrets styregruppe. Efterfølgende er det blevet lagt sammen med andre videnscentre for forskellige handicap.

FDDB har altid haft et godt samarbejde med Videnscentret og været med til at inspirere til forskellige projekter, bl.a. det Nordiske projekt: "Døvblindes egne erfaringer", som løb over

fem år. Bente Mejndor og jeg sad som repræsentanter for de nordiske døvblindeforeninger i styregruppen til det nordiske projekt. 20 døvblindblevne i Danmark, Sverige, Norge og Island blev interviewet to gange om året i fem år for at få del i deres erfaringer og oplevelser som døvblindblevne med en progredierende syns- og hørenedsættelse.

De strukturerede interview fokuserede på mennesket under forskellige livsvilkår: I familien, på arbejdet, i fritiden m.m. Dette resulterede i seks hæfter med hver sit tema. Centerleder Kirsten Jansbøl og lektor på RUC, Birgitte Ravn Olesen, udarbejdede rapporterne, som senere blev oversat til engelsk, da der var stor efterspørgsel fra udlandet. Derudover var de velegnede til undervisningsbrug. I Australien har de efter dansk model startet en kontaktpersonordning. Målgruppen var alle dem, der har noget med døvblinde at gøre.

Videnscentret tog også initiativ til sammen med kommunerne at opspore døvblinde.

Institutionen for Døve, nu CFD, nedsatte et koordinations-udvalg, som bl.a. bestod af repræsentanter fra Dansk Blindesamfund, Foreningen Danske DøvBlinde og Danske Døves Landsforbund. Udvalget havde bl.a. til opgave at få amterne til at betale for rådgivning, vejledning og supervision af kontaktpersoner. Størrelsen af betalingen var takstfinansieret efter antallet af kontaktpersoner. Dette arbejde blev udført af døvblindekonsulenterne.

Et af resultaterne af projektet blev indsat i den daværende bistandslov, nu serviceloven. I den står der, at kommunerne skal sørge for i fornødent omfang, at døvblinde får kontakt-person. Denne bestemmelse er bevaret gennem årene, hvilket jeg er meget tilfreds med.

I 1997 startede FDDB Aktivitetskonsulentprojekt. Aktivitetskonsulenterne, som selv var døvblinde, skulle besøge medlemmer og rådgive om at leve med nedsat syn og hørelse og tilbyde deltagelse i FDDBs aktiviteter. Både talebrugere og tegnsprogsbrugere blev uddannet som konsulenter. I dag har aktivitetskonsulenterne skiftet navn til FDDB-rådgivere.

Da jeg begyndte i FDDBs ledelse var der kun en enkelt erfa-gruppe i foreningen. Den var i Århus. Erfagruppen var for tegnsprogsbrugere og var ledet af Kirsten Malmbak i samarbejde med Høreinstituttet i Århus. Der blev større efterspørgsel efter erfagrupper flere steder i landet, og jeg og Bente Mejndor (tidligere Henningsen) lavede den første vejledning til erfagrupper. Bente Mejndor og Per Mortensen tog initiativ til at starte en erfagruppe i Herning. De fik lokaler på Kommunikationscentret, men der var så mange tilmeldte, at de ikke kunne være der. De måtte så være hos den daværende omsorgskonsulent, Ragna Sørensen, under private former. Denne gruppe var for talebrugere.

Marianne Andersen og jeg startede en erfagruppe i Hellerup, som fik til huse på Taleinstituttet på Rygårds Allé. På det

tidspunkt gik det slag i slag med oprettelse af erfagrupper. I dag er der 19 grupper i hele landet. Næsten halvdelen af FDDBs medlemmer kommer i erfagrupperne.

Da jeg begyndte i FDDB var egenkapitalen under en mio. kr. I 2013 er den på lidt over 11 millioner, hvilket er med til at sikre den fortsatte udvikling i FDDB. Ligenu er der omkring 430 medlemmer og et utrolig højt og omfattende aktivitetsniveau.

Det er da et helt godt resultat af de mange aktive år i FDDB. ”

Hans Kristiansen

Født 1937.
Leder af Aktivitetskonsulentprojektet 1996 – 2004.
Beretningen er Hans' tale ved FDDBs 25-års jubilæum i 2012.

"Jeg vil gerne betro jer en hemmelighed. Nu behøver det nok ikke være hemmeligt længere efter 25 år - eller måske er det snarere 26 år siden, at jeg blev opsøgt af to herlige fantaster. Skal vi kalde dem idérige? Jeg tør godt beskrive dem som endog meget iderige. Heldigvis – for det har fået betydning for os alle sammen.

To iderige fantaster til et hemmeligt møde - kan det være mere spændende?
Dengang var jeg lærer på Høreinstituttet i Århus, hvor jeg blandt andet underviste voksne døve i dansk. Dansk er for tegnsprogede døve en svær nød at knække – denne talemåde er et godt eksempel på, hvorfor dansk er svært for personer, hvis modersmål eller første sprog netop ikke er dansk, som det altså ikke er for mange døve.
Som sagt. Jeg underviste voksne døve og blev opsøgt af to iderige fantaster til et hemmeligt møde.

I har sikkert allerede gættet, at det var Ove Bejsnap og Carsten Husted, der ville høre min mening om en idé, de tumlede med. De ville lave en forening for døvblinde! Kort og godt.
I dag - 25 år efter - føles denne idé bestemt ikke som fantastisk, eller som det var dengang måske ligefrem vovet.
Men for 25 år siden var situationen en anden. Dengang var døve med synsproblemer medlem af Danske Døves Landsforbund og blinde med høreproblemer medlem af Dansk Blindesamfund. Der var jo ikke andre muligheder.

Jeg ved ikke, hvem Ove og Carsten havde drøftet deres idé med udover Ejnar Madsen, der var konsulent fra Hjemmet for Døve, og Svend Åge Sundgård, leder af hjemmet i Nærum, og så selvfølgelig daværende forsorgschef Karvig Rasmussen.
Især Karvig havde udtrykt betænkelighed ved ideen, havde nærmest frarådet den og anbefalet de to at droppe den.
Hvorfor?

En selvstændig forening for døvblinde løsrevet fra Danske Døves Landsforbund og fra Dansk Blindesamfund. Hvordan ville disse to magtfulde foreninger reagere? Det var jo nogle af deres medlemmer, som Ove og Carsten havde kig på.

Kunne man lave en forening for både tegnsprogsbrugere og talebrugere med de komplikationer, det ville medføre med i realiteten to forskellige sprog, som ville kræve tolkning og gøre det svært, ja nærmest umuligt for medlemmerne at kommunikere indbyrdes?

Kunne man få en forening til at fungere med de få medlemmer, man dengang kendte som døvblinde eller blinddøve?
Der var også en økonomisk side af sagen. Det var sikkert den væsentligste årsag til Karvigs forbehold – både Danske Døves Landsforbund og Dansk Blindesamfund støttede Hjemmet for døve med anselige beløb til arbejdet med døve personer med synshandicap. Ville disse tilskud kunne opretholdes?

Ligesom begge de store handicapforeninger i deres indsamlingspolitik for at få sympati og penge i kassen – for at sige det lige ud - netop slog på eller henviste til de døve, der havde synsproblemer og de blinde med hørenedsættelser. Ikke alene de stakkels døve eller blinde – men de ekstra hårdt ramte døvblinde lå begge foreningers ve og vel meget på sinde – det skæppede i kassen. Også mere end de tilskud, de videregav til ferieophold, rejser og Hjemmet i Nærum. Ville det være klogt at udfordre disse gode samarbejdspartnere?

Ove og Carsten ville høre min mening. Skulle de stifte en forening for døvblinde?
Når de spurgte mig, var jeg ikke i tvivl om, hvilket svar de forventede. Om det var min positive holdning til ideen, der gjorde udslaget, skal jeg lade være usagt. Det var det nu næppe! Men de holdt fast ved ideen.

Hvad ingen af os dengang kunne forudse var hvilke konsekvenser, der kom ud af FDDBs oprettelse.

Lad os først glæde os over, at både Danske Døves Landsforbund og Dansk Blindesamfund accepterede og støttede, at nogle af deres medlemmer tillige blev medlem af FDDB. I dag kan vi konstatere, at begge organisationer anerkender FDDB som en ligeværdig, seriøs samarbejdspartner. Det skulle også bare mangle andet!

Men for mig viste det sig efterhånden, som FDDB voksede og blev til en velfungerende forening, at der var andre og langt væsentligere konsekvenser af FDDBs oprettelse end de organisatoriske og administrative.
Uden en velfungerende organisation og uden indsatsen af foreningens tillidsfolk og ansatte, uden en veldreven forening med en god økonomi ville der ikke være en forening og ikke et 25 års jubilæum i dag.
Så stor tak til dem – stor tak til de energiske, iderige, arbejdsomme, som har tegnet foreningen i de forgangne år.

Men den væsentligste konsekvens af FDDBs oprettelse er betydningen for den enkelte døvblinde.
Betydningen på det personlige plan for medlemmerne!
Betydningen af at være medlem af et fællesskab af ligestillede.
Betydningen af den positive, optimistiske og igangsættende holdning, som præger foreningens mange arrangementer og tilbud.
Betydningen af, at medlemmerne selv – jer – dig – skaber mulighederne for samvær og livsindhold.

Der var engang en svært hørehandicappet – som lettere fornærmet til alle os behjertede professionelle udbrød:
”I må forstå, at jeg er mere end de to høreapparater! Det er trods alt, det, der er imellem ørerne, der er det vigtigste!”

Jeres tidligere formand Kirsten Malmbak har altid stædigt holdt fast ved: ”Jeg vil være hovedperson i mit eget liv.”
Det er det, medlemmerne af FDDB kan bevise og har kæmpet for. Mennesket frem for alt andet.

Foreningen har i høj grad i de forløbne år været med til at højne tilværelsen for medlemmerne og virket med succes for, at den enkelte kunne blive et selvstændigt, aktivt, bevidst individ – med sit dobbelte handicap.

I kan være stolte af jeres forening – stolte af de medlemmer, der har taget på sig at sætte dette i værk.
Det behøver ikke længere at være en hemmelighed, at du er døvblind – tværtimod. ”

Birgit Larsen

Født 1954.
Hovedbestyrelsesmedlem siden 1993.
Kasserer i FDDB 1993 – 2009.
Født med grå stær, Retinitis Pigmentosa, hørenedsættelse og balanceproblemer.

"Jeg er uddannet pædagog, men stoppede, da syn og hørelse blev for dårligt. Herefter blev jeg omsorgskonsulent i Dansk Blindesamfund. Da jeg fik tilbuddet om at melde mig ind i FDDB og blive kasserer, tænkte jeg, at det ville være en mulighed for fortsat at virke. Jeg syntes, jeg burde gøre noget nyttigt for den pension, samfundet har bevilget mig. Min morbror og mor er døvblinde, så jeg havde let ved at se, at arbejdet i FDDB ville blive nyttigt arbejde. Det har jeg aldrig fortrudt.

Jeg har fornylig fået opereret Cochlear Implant på begge ører. Jeg har haft hørerapparater på begge ører, siden jeg var 26 år. Jeg burde have haft dem meget før, men jeg ville ikke have dem, for det var så flovt. For tre år siden kunne jeg ikke mere høre selv på tomandshånd med venstre øre, så da valgte jeg at få kunstig hørelse (Cochlear Implant). En chip blev opereret ind under huden ca. 5 centimeter over øret. Derefter blev der boret et hul gennem kraniet, og en elektrode blev ført gennem øresneglen. Jeg fik et udvendigt apparat og en magnet, som har

forbindelse med den indopererede chip. Signalerne går gennem elektroden uden om øret ind i hjernen. Jeg hører så at sige med hjernen i stedet for med øret. Da der var gået et år, var resultatet så godt, at jeg tog springet og fik lavet samme operation på højre øre. Da var jeg tæt på at miste den sidste hørelse også på dette øre. Jeg bruger somme tider taletolk, som synsbeskriver med haptisk kommunikation - signaler, som tolken giver på ryggen.

Jeg var ikke med i FDDB fra begyndelsen, men kom ind i foreningen i 1992. Jeg havde ikke hørt om FDDB, da foreningen blev stiftet. Egentlig følte jeg ikke, at jeg var døvblind, men jeg havde jo dog et dobbelt handicap.

FDDB manglede en kasserer, så derfor var der brug for mig.
I halvåret før jeg blev valgt, tog jeg to merkonom-fag, som jeg bestod. Derefter var jeg FDDBs kasserer frem til 2009.
Regnskabet voksede og voksede, og jeg sad hjemme og bog-førte med god hjælp fra min mand to aftener om ugen.
Hver torsdag tog jeg ind på kontoret for at betale regninger.
Jeg havde ingen regnskabsuddannelse, men har altid interesseret mig for tal og har let ved tal. Jeg blev valgt direkte som kasserer på landsmødet i 1993. Da jeg overtog regnskabet, havde foreningen et underskud på 200.000 kr. Allerede efter det første år blev der overskud, og der har været overskud hvert år siden.

I de første år begyndte jeg at finde fonde, FDDB kunne søge,

og vi fik en fuldtids-sekretær ansat i februar 1994, som også brændte for sagen. Vi fik hurtigt oparbejdet en database med fonde, som vi kunne sende en generel ansøgning til hvert år. 150 fonde sendte vi til, og det er ca. det samme antal, vi sender til i dag. Nogle slettes, men der kommer heldigvis nye til.

Et af de første år fik vi også trykt en folder 'Arv og gaver', som blev sendt til 2500 advokater og lignende. Dette initiativ gav ingen penge de første 10 år. Men så begyndte pengene at komme ganske langsomt. Der kommer nu 1 - 3 arvesager om året, og foreningen har i dag en egenkapital på ca. 11 mio. kr.

Da jeg blev kasserer, var der 150 medlemmer. I 2014 er der ca. 430 medlemmer. Fra 2009 gik FDDB over til, at ansatte på kontoret førte regnskabet.

De første år var der ikke nogen leder i FDDB. Det var forretnings-udvalget, som ledede foreningen. Da FDDB begyndte at få flere ansatte, blev jeg sekretariatsleder og arbejdede uden løn.
Jeg holdt personalemøder, førte opfølgningssamtaler, ansættelsessamtaler og lignende. Dengang var der kun fire ansatte i sekretariatet, og heldigvis var der efter et par år en af vores dygtige medarbejdere, som gerne ville være sekretariats-leder og tog over.

I 1993 var der kun ansat en koordinator og Svend Åge Sundgård, som var sekretær en dag om ugen. Han var på kontoret hver onsdag. To andre døvblinde kom jævnligt på kontoret nemlig

Ove Bejsnap, som blev formand fra foreningens start den 27. juni 1987 og Albert Palmby, som bl.a. var frivillig kontaktleder for telekommunikation. Albert døde desværre alt for tidligt i 1995. Også Ove Bejsnap døde alt for tidligt i 2010. Alberts arbejdsfunktioner med telekommunikation overtog jeg, og jeg har dem stadig den dag i dag.

Meget af det, jeg har påtaget mig i FDDB, har jeg gjort, fordi der ikke var andre til at gøre det. Jeg har haft en god tid i FDDB som tillidsmand, og har haft det fint med at være lidt af en blæk-sprutte. Som årene er gået, er jeg blevet mere og mere glad for at lave politisk arbejde. Dette arbejde sagde mig ikke ret meget i begyndelsen, hvor regnskabet tog det meste af min tid. Jeg er blevet opfordret til at stille op som formand for FDDB mange gange, men det har jeg sagt nej til. Jeg synes, jeg egner mig bedre til at arbejde i andet geled.

Jeg har arbejdet sammen med alle de formænd, FDDB har haft. Ove Bejsnap var efter min mening en virkelig god reklame for FDDB. Han var rigtig god til at tale de døvblindes sag. Derefter blev Ole Mejndor formand. Han var en helt anden type som formand. Ole var meget mere politisk bevidst. Den tredje formand var Kirsten Malmbak, som var formand i to år og brænder for døvblindesagen.

Det var Danske DøvBlindfødtes Forening, som først var medlem af DH (tidligere DSI) og fik tips/lottomidler. FDDB ville også gerne have del i midlerne, men da DH kun ville optage én

forening med døvblinde, blev 'Danske DøvBlindes Fælles-repræsentation', oprettet 1. januar 2000, bestående af FDDB og Danske DøvBlindfødtes Forening.
Danske Døvblindes Fællesrepræsentation blev medlem af DH. Det er FDDB, som får udbetalt tipsmidlerne, men Danske DøvBlindfødtes Forening skal have mindst 200.000 kr. om året. Det har de fået siden. De har meget få medlemmer og få indtægter ud over disse penge.

Fakta

Danske DøvBlindfødtes Forening blev stiftet i 1981.
Foreningen af Danske DøvBlinde blev stiftet i 1987.
Dansk DøvBlindeforbund blev stiftet i 1990.
Danske Døvblindes Fællesrepræsentation blev stiftet i 2000.
Herefter blev Dansk DøvBlindeforbund nedlagt.
FDDB blev via Danske DøvBlindes fællesrepræsentation medlem af DSI (nu DH) i 2000.

Danske DøvBlindfødtes Forening er en forening for døvblind-fødte og deres forældre. Ofte kommer disse børn på døgn-institution, inden de bliver voksne.

FDDB er en forening af døvblindblevne. De fleste af FDDBs medlemmer er over 67 år, kun ca. 140 medlemmer er under 67 år. FDDB arbejder fint sammen med Dansk Blindesamfund, Danske Døves Landsforbund og Høreforeningen.

FDDB og Danske DøvBlindfødtes Forening havde kontor sammen på Theklavej og havde kun et kontor og et mødelokale. Vi sad nogle gange seks personer på kontoret. Det var meget trangt. Derfor flyttede FDDB ud på Kløverprisvej i Hvidovre i lejede lokaler i DSI-huset, da vi kunne klare det økonomisk.

12.12.2012 flyttede FDDB til Taastrup. Ledelsen i FDDB havde svært ved at forstå, at det ikke ville blive dyrere at bo i det nybyggede domicil Handicap-huset i Taastrup, end det var på Kløverprisvej. Men da der kom tal på bordet, turde vi alligevel tage springet og flytte til Taastrup. Vi må dog erkende, at fællesudgifterne til et så stort hus er dyre, men der er også fordele ved at bo så mange handicaporganisationer sammen, da vi hurtigt kan drøfte sager, som ellers måtte vente – og vi har bestemt ikke fortrudt.

Jeg er medleder i en erfagruppe, men jeg har aldrig selv været ansvarlig for en erfagruppe. Det er meget tidskrævende, og jeg beundrer alle FDDBs erfaledere for det store arbejde, de udfører. Jeg er ansat i FDDBs IT- og telekommunikation.
Jeg underviser i brugen af teksttelefon og har også andre funktioner i telekommunikation, som jeg brænder for.

I 1992 lavede FDDB en forundersøgelse med tre modeller for telekommunikation for døvblinde: en logtext, en computer med storskrift og en navigator samt en bærbar computer med en punktlæseliste. Det foregik på den måde, at man skrev på et almindeligt tastatur, men læste på en punktlæseliste.

Forsøget viste, at der var behov for at tilbyde alle tre løsninger. Projektet kom på finansloven, og der blev uddannet seks døvblinde instruktører, som 1. april 1993 fik bevis for, at vi kunne undervise andre døvblinde i at telefonere via en teksttelefon.

Udviklingen fortsætter, og der kommer hele tiden nye IT-programmer. Teleinstruktørerne skal følge med i denne udvikling, så vi kan blive ved med at undervise, også i de nye programmer. Det nyeste program er internetbaseret.

Jeg er også systemadministrator på en database, der hedder I-DEKSY, hvor døvblinde har adgang til nyhedsgrupper, tekst-tv, links og mail. Det system har nu kørt i 10 år.

Efter i mange år at have ledet kurser – udover at sidde i Forretningsudvalget og Hjælpemiddeludvalget – har jeg nu involveret mig i ulandsarbejde.
Jeg har lige været i Nepal flere gange for at hjælpe med at starte et projekt op. Der skal bl.a. laves informationsmateriale, så folk i Nepal bliver opmærksomme på, at det er muligt for borgerne at bliver registreret, hvis de har en alvorlig syns- og hørenedsættelse. Der skal udvikles metoder til, hvordan man identificerer døvblinde i Nepal. De lokale folk i Nepal skal undervises i at bruge disse redskaber. Derefter skal de afprøves, og så skal der oprettes netværksgrupper for de døvblinde, der bliver opsporet.

Det skal ende med, at der bliver oprettet en døvblinde-organisation i Nepal.

Jeg har altid haft megen glæde af fællesskabet med andre døvblinde, som jo er i samme situation som mig.
Arbejdet i FDDB har givet mig stort indhold i livet. ”

Gerd Nielsen

Født 1952.
Medlem af hovedbestyrelsen 1997 – 2013.
Født med grå stær og hørehæmmet.
Har Retinitis Pigmentosa. Har lyssans.

”Min familie nedstammer fra hollændere, som kom til Danmark fra øen Marken i det nordlige Holland. Slægten indvandrede til Amager i 1521 for at lære amagerbønderne at dyrke grøntsager. Kong Christian den 2. havde nemlig fået smag for dette.
I mange år var det almindeligt, at man giftede sig med hinanden inden for det hollandske samfund i Store Magleby på Amager.
Vi er fem familiemedlemmer, som er døvblinde og har en fælles ane, nemlig Cornelius Geritsen Bacher født i 1702.
Fælles for os fem er, at vi har alvorlig hørenedsættelse, RP og balanceproblemer, som kunne tyde på Usher 3. Men da vi har medfødt grå stær, så passer vi ikke helt ind her. Jeg er blind med lyssans og er svært hørehæmmet.

Når jeg er indenfor egne vægge, tænker jeg ikke så meget over mine handicaps, for det er blevet en del af livet, og jeg har de hjælpemidler, som jeg har brug for. Ud over blindheden og hørenedsættelsen har jeg balanceproblemer, men ved hjælp af fysisk træning bliver det mindre udtalt.

Det første jeg tager på om morgenen, er mine høreapparater. De er også det sidste, som jeg tager af før sengetid. Jeg bruger streamer til at opfatte lyd via telefon og daisyafspiller.
I samvær med andre bruger jeg kontaktperson og/eller tolk, som ledsager, synsbeskriver, taletolker og giver haptiske signaler. Det er signaler, der gives via berøring og beskriver omgivelsernes følelser og reaktioner.

Mine handicaps er medfødt, men jeg tænkte ikke over, at jeg var handicappet som barn - måske alligevel for jeg brugte særlige hæfter til skrivning og regning. Da jeg som 16-årig fik lov til at gå ud alene om aftenen, mærkede jeg, hvor svært det var at høre, hvad andre sagde, når der var musik. At køre på knallert med begyndende natteblindhed var også lidt af en tvivlsom affære. Jeg kørte ofte ned af kantstenen på cykelstien.

Jeg hørte om FDDB, inden FDDB blev stiftet. Jeg deltog som DBS' repræsentant i Helen Keller verdenskonference i 1983 i Bahrain og mødte her for første gang døvblinde tegnsprogs-brugere. Det var Ove Bejsnap og Torben Hansen. Jeg var også med, da FDDB blev stiftet. Det foregik på Unge Hjems højskole ved Aarhus i 1987.

Før jeg meldte mig ind i FDDB, tænkte jeg lidt på, hvad kollegerne ville sige, for jeg kæmpede for at klare mit job som pædagog. Så jeg sagde, jeg skulle være med, fordi jeg skulle støtte min mor, som ikke havde erkendt døvblindheden på dette tidspunkt. Jeg var i begyndelsen ikke så aktiv i FDDB,

fordi jeg skulle klare jobbet, men jeg læste Medlemsbladet. Jeg fik gennem mit medlemsskab i FDDB kontakt med ligestillede. Det gav mig nye venskaber, og det har været og er meget værdifuldt for mig. Min tidligere uddannelse har gjort, at det ikke var så svært at finde ud af tilværelsen. Og så var jeg på kursus i at lære at klare mig selv på Blindeinstituttet. Otte år som omsorgskonsulent i DBS gav mig også viden og mange erfaringer.

FDDB har for mig betydet masser af godt indhold i tilværelsen med spændende opgaver på fuld tid. Jeg arbejder både som lønnet og frivillig i FDDB. Jeg er teksttelefoninstruktør og har arbejdet som instruktør i tyve år. Vi begyndte uddannelsen i 1992, og det var en helt fantastisk oplevelse, at man kunne ringe sammen via døvblindetelefonen, som det hed i starten.

Jeg var storskriftinstruktør til at begynde med, men på et tidspunkt var mit syn så nedsat, at det var svært at undervise, fordi både mig og eleven havde brug for at sidde lige foran skærmen. På dette tidspunkt havde jeg lært punktskrift, så det var helt naturligt at overgå til instruktør for punktbrugerne.

Jeg begyndte som erfagruppeleder i 1996 for døvblinde i Københavns-området, og dette job har jeg stadig. Det holder jeg meget af, også selvom der er mange opgaver forbundet hermed.

Jeg blev ansat som redaktør af medlemsbladet (DøvBlinde-Bladet - i dag kaldet MEDLEMSNYT) fra 1997. Jeg blev spurgt, om jeg ville påtage mig opgaven. Det hænger nok sammen med, at jeg forinden havde været behjælpelig med bladet.

Jeg har siddet i hovedbestyrelsen i 16 år indtil landsmødet 2013. De to sidste år var jeg medlem af Forretningsudvalget. Jeg er med i en del udvalg og arbejdsgrupper. Jeg arrangerer kurser for medlemmerne og er repræsentant for døvblinde i DH i min kommune.

Igennem de 27 år, FDDB har eksisteret, har jeg mødt mange mennesker, som jeg er glad for, jeg har mødt og lært at kende. Dem ville jeg ikke have kendt, hvis jeg ikke var døvblind.
Jeg har lært, at man godt kan have en god tilværelse som døvblind, selvom det kan være meget besværligt i det daglige."

Ella Schäffer

Født 1943.
Døv på grund af meningitis som barn.
Siden blind på grund af grøn stær.
Tegnsprogsbruger.

”Jeg blev født hørende, men da jeg var 13 måneder gammel, blev jeg ramt af meningitis. Jeg overlevede sygdommen, men jeg blev døv. I 1965 fik jeg grøn stær, og der blev forsøgt med operation, men det hjalp ikke, og jeg blev helt blind.
Nu var jeg totalt døv og totalt blind.

Jeg var engang til høreprøve. Der reagerede jeg ikke på de lyde, jeg fik i ørerne, og det var åbenbart så usædvanligt, at det gjorde personalet vrede på mig, da de troede, jeg ikke ville medvirke i høretesten!

Jeg er god til at bruge mine hænder. Jeg laver håndarbejde: perlebroderier og blomster. Jeg syr selv mit tøj og strikker meget. For tiden strikker jeg babytøj. Jeg har seks børnebørn. De er dog for store til at kunne bruge det nu, men det kan bruges til gaver. Jeg bager også. Jeg elsker at bage boller og kager. Jeg bor i lejlighed sammen med min mand Ole, der er døv. Jeg klarer selv at gøre rent i lejligheden, vaske tøj og lave mad. Kun når jeg skal ud på gaderne i byen, skal jeg have hjælp.

Jeg kan læse og skrive på computer, men det slider på ryggen, så computeren bruges mest til vigtig kommunikation.
I 1980'erne ville døvblinde gerne stifte deres egen forening. De ville ikke være under DDL. Men hvordan skulle de skaffe penge til det? Der blev snakket meget frem og tilbage om det. Jeg var med i det forberedende arbejde helt tilbage fra 1980, da jeg i årene 1980 - 1989 var med i DDLs ledelse.

Jeg var med til det møde, hvor FDDB blev stiftet. Under stiftelsesmødet var der ingen tolke, men Ejner Madsen og Svend Åge Sundgård holdt deres taler på tegnsprog.
Vi døvblinde var stemmeberettigede. Vi skulle gå ind i en boks for at afgive vores stemme. Vi stod i kø for at komme til at stemme, og da stiftelsen var en realitet, holdt vi en stor fest.

Ove Bejsnap blev valgt som formand uden modkandidater. Han ville meget gerne være formand, og vi andre ville ikke ret gerne. Næstformanden i den første tid blev Carsten Husted. Efterhånden overtog døvblinde mere og mere af arbejdet. Jeg var ikke med i ledelsen af FDDB – det havde jeg ikke lyst til. Dengang var der ikke noget, der hed kontaktpersoner. Jeg deltager til gengæld altid i landsmøderne i FDDB.

I begyndelsen var der ikke så mange, der kom til møderne. Det havde faktisk mest karakter af at være en strikkeklub. Men det tog lidt efter lidt form, og efter nogle år blev det til egentlige landsmøder.

Jeg har vundet to konkurrencer om at skabe kunstværker, der blev udskrevet af FDDB i anledning af foreningens 15 og 20 års jubilæer. I 11 år var jeg også telefoninstruktør. Jeg er stadig erfagruppeleder, klubleder og informatør. Det er ulønnede poster.

Som informatør tager jeg ud og fortæller om mit liv som døvblind. Over 40 gange har jeg besøgt fx grupper af hjemmehjælpere eller børn, som gerne ville høre om, hvordan det er at være døvblind. Engang blev en dreng så optaget af det, han havde hørt mig fortælle, at han selv prøvede bagefter at lege døvblind. Jeg har også besøgt grupper af social- og sundhedsassistenter og fortalt dem om mit liv. Jeg har også besøgt kirker og fortalt om at være døvblind.

Før FDDB blev stiftet, var der flest tegnsprogsbrugere. Det var så hyggeligt, dengang døvblinde kunne tale direkte med hinanden uden at behøve at bruge tolk. Jeg er ked af, jeg ikke har min hørelse, for vejen til kommunikation med andre går gennem punktskrift. Man bliver så øm i armene af altid at læse. ”

Bjarne Hvidsten

Født 1950.
Næstformand for FDDB 2013 – 2014.
Konstitueret formand 2014 -
Født døv med nedsat syn på grund af usher.
Tegnsprogsbruger.

”Jeg kunne godt se noget, da jeg voksede op, men jeg kunne fx ikke cykle, som mine kammerater kunne. Jeg lærte dog at cykle, da jeg var omkring 10 år. Jeg kom på døveskole i Ålborg. Når jeg ikke kunne finde de ting, jeg tabte på gulvet, grinede mine kammerater af mig.

Da jeg var 13 år, sendte skolelægen mig til øjenlæge. Her blev det konstateret, at jeg havde kikkertsyn. Mit synsfelt var kun på 15 grader. Da jeg var 16 år, kom jeg på øjenklinikken på Blindeinstituttet i København, hvor jeg blev undersøgt.
Her blev det konstateret, at jeg har Retinitis Pigmentosa.

Jeg har nu fået en Cochlear Implant-operation, der har givet mig lidt hørelse. Efterfølgende gik jeg til undervisning for at lære at bruge denne hørelse.

Jeg går nu til dansk-undervisning på FVU i Ålborg. Jeg har lige bestået eksamen og skal nu et trin længere op. Det danskhold, jeg går på, er efterhånden på et ret højt niveau. Jeg går sammen

med en gruppe af seende døve, og jeg er den eneste døvblinde på holdet. Kommunikationen med de døve foregår skriftligt. Der er mange led i denne kommunikation, så der sker nemt misforståelser og fejl.

Første gang jeg var med på kursus for døvblinde foregik på Dansk Blindesamfunds ferie- og kursusejendom i Hobro. Det var i 1976, da jeg kun var 26 år gammel. Jeg deltog også i sommerstævnerne i Nyborg i 1977. Dette stævne hørte under Dansk Døves Landsforbund DDL. Der var kun tegnsprogsbrugere med dengang. Jeg husker, at der var en gammel mand med på stævnet, der ikke kunne tegnsprog. Han skrev på en tavle, og så kunne man følge hans hånd, når han skrev. Vi snakkede meget sammen i de fem dage, stævnet varede. Vi festede og havde det skønt sammen. Det var virkelig en fornøjelse at være sammen med andre i samme situation.

Under DDL kom jeg i forbindelse med et døvblindeudvalg. Dengang var der konsulenter, der sørgede for, at døvblinde deltog i møderne.

Der var en klub i København, som var oprettet af tolke. Den arrangerede aktiviteter for døvblinde en gang om måneden. Det var en tolkeforening. Jeg syntes ikke, det skulle være tolke, der ledede en klub for døvblinde. Det burde da være døvblinde selv! Klubben for døvblinde øst for Storebælt blev efterhånden overtaget af døvblinde.

Der var ingen døvblinde-klub for dem, som boede i Jylland og Fyn. Døvblinde vest for Storebælt ville derfor starte deres egen klub. I 1978 eller 1979 oprettede de en døvblindeklub for medlemmerne vest for Storebælt. Jeg var med til at stifte klubben i Jylland. Det var Ove Bejsnap, der blev leder af klubben. Den næste var Christian Møller fra Odense, og den tredje var Torben Hansen.

Jeg var med i en gruppe, som planlagde at stifte FDDB. Vi brugte meget tid på dette arbejde. Møderne foregik i Fredericia. Her visualiserede vi vores ideer. Vi forestillede os et træ. Stammen var så initiativgruppen, der skulle forgrene sig. Jeg deltog i møder om denne sag 6 - 7 gange om året. Det foregik forskellige steder. Møderne varede hele dagen med overnatning privat.

I begyndelsen var det en selvbestaltet gruppe. Ove Bejsnap og Carsten Husted mødtes ofte. De mødtes til undervisning hos Hans Kristiansen på Høreinstituttet i Århus. De diskuterede meget, hvordan den nye forening skulle være.

Gruppen fremlagde deres ideer under sommerstævnerne.
Ove Bejsnap og Carsten Husted ville gerne stifte FDDB.
Det havde DDL ingen indvendinger imod. Hvis det ikke gik, måtte de gerne vende tilbage til DDL.

På et sommerstævne blev der opnået enighed om, at FDDB skulle oprettes. Den stiftende generalforsamling fandt derefter sted på et årsmøde. Jeg kom ikke med i bestyrelsen fra

begyndelsen. I bestyrelsen kom bl.a. Ove Bejsnap, Carsten Husted og Henning Rasmussen. Der var omkring 30 døvblinde ved den stiftende generalforsamling. Der var fire eller fem talebrugere, resten var tegnsprogsbrugere.

Tegnsprogsgruppen har næsten haft den samme størrelse siden starten af FDDB, medens talebrugernes gruppe er vokset kraftigt i tal. Svagsynede unge døve vil helst være i DDL.
De prøver ofte at skjule, at de også har nedsat syn.

FDDB har fastholdt, at talebrugerne og tegnsprogsbrugerne skal blive sammen i FDDB. Til møderne er der tolke med, så kommunikation mellem de to grupper kan ske.

Under FDDB er der oprettet et ældreudvalg, som jeg er med i. Jeg har også været tekst-teleinstruktør i tre år og har tidligere været aktivitetskonsulent. I 2006 startede jeg som IT-instruktør. Det blev to travle år med mange rejser rundt til medlemmerne. Jeg er også informatør og har været leder af erfagruppen for tegnsprogsbrugere i Århus i 12 år.

Nu er jeg næsten fuldtidsbeskæftiget i FDDB, da jeg blev valgt som næstformand i FDDB i 2013, og siden blev konstitueret formand. Det er hårdt arbejde, men jeg har det altid bedst med at være aktiv, så jeg er kun glad for det. ”

FDDBs historie

11 personlige beretninger fra tiden omkring FDDBs stiftelse

... er en historisk bog. Den er blevet til på baggrund af interview med nogle af de medlemmer og fagfolk, der deltog ved stiftelsen af Foreningen Danske DøvBlinde i 1987.

Sammen danner de 11 personlige beretninger et levende billede af tidsånden og af de betingelser, der var for at stifte en forening af og for døvblinde.

Foreningen Danske DøvBlinde
2014
ISBN: 978-87-989299-5-6